

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 28.

Elleve Session.

15de Møde.

Tredagen den 6te Januar Kl. 1.

(Fortfat.)

S. Müller (fortfat): Naar man indbringer et Forslag til en Lov, pleier man at paaberaabe sig, at der er Trang der-til; den ærede Forslagsstiller har ikke paaberaabt sig dette, men kun en uimodstaaelig Trang hos sig selv. Endvidere pleier man at paaberaabe sig de heldige Omstændigheder, hvorunder man indbringer sit Forslag; den ærede Forslagsstiller har ikke paaberaabt sig dette; han er gaaet den modsatte Vej; han har anført, at Omstændighederne ere uheldige. Fremdeles pleier man at forvise sig om, at vedkommende Ministerium er gunstig stemt for Sagen; Forslagsstilleren har sagt, at han ikke veed, hvorledes Ministeriet vil stille sig til denne Sag. Efter alt dette maatte man spørge, hvorfor Forslaget egentlig er kommet frem. Forslagsstilleren siger fremdeles, at det er et eiendommeligt Uheld, at et af dette Things agtede Medlemmer, Biskop Monrad, ikke er tilstede, fordi denne, uagtet han anseer ham for en af de consequenteste og dygtigste Modstandere af denne Sag, ved sit skarpe og klare Blik kunde kaste et Lys over denne Sag. Jeg troer nok, at det vilde være nyttigt for Sagen, men ikke for det foreliggende Lovforslag, om Biskop Monrad var tilstede; og jeg kan ved denne Leilighed ikke undlade at bringe i Erindring, at da den Sag, hvoraf nærværende er en Gjenfødsel, forrige Gang var for her i Thinget, da

har ikke alene den Mand, jeg nys nævnte, men ogsaa to andre, hvis Stemmer ikke blot i denne Sal, men i det ganske Folk have en betydelig Vægt, nemlig Clausen og Madvig, paa den meest indtrængende Maade hitted sig mod Forslaget. Dette var altsaa de Omstændigheder, under hvilke denne Sag er kommen frem. Jeg gaaer nu over til de Grunde, hvorpaa Sagen skulde støttes. Der er to Sætninger, hvorpaa Forslagsstilleren støtter sig. Den ene er, at det skal være en Indledning til at adskille Kirken fra Staten. Altsaa Staten og Kirken skulle adskilles. Jeg veed ikke, hvor denne Sætning staaer; i Grundloven staaer den ikke. Det er forøvrigt et meget vanskeligt Spørgsmaal at afgjøre i Almindelighed, i hvilket Forhold Kirken og Staten skulle stilles til hinanden; jeg drifter mig ikke til at besvare det, og jeg vil raade den ærede Forslagsstiller til at lade den Steen ligge. Men hvad jeg her opponerer imod, det er, at et Lovforslag skal støttes paa en saadan Sætning; thi den kan ikke betragtes som en given Forudsætning. Fremdeles siger Forslagsstilleren, at, naar man vil forsøge at bygge kirkelige Rettigheder paa en borgerlig Grundvold, eller borgerlige Rettigheder paa en kirkelig Grundvold, saa bygger man hen i Veir og Vind. Denne Sætning er ligesaa besynderlig og urigtig. Som bekendt have alle borgerlige Lovgivninger bygget visse borgerlige Rettigheder paa en kirkelig Grundvold; det er saaledes forbundet med visse borgerlige Rettigheder, at man er døbt, confirmeret eller har indgaaet Egtteskab. (Stemmer: Det er feil!) Det har vor Lovgivning gjort og det have alle nyere Lovgivninger gjort.